

עם שרה מור (קירשמן), מנערת הזוהר הישראלית הידועה, העובדת כיום כמזכרת בגלריה ב'פנו. אני מצויר נשים בגלל שהגברים לא יוצאים לי הכי טוב."

עם עדה עדה סלווין, אמרגנית אמנים מאוסטרליה, הגיעה אף היא לתערוכה. "מה אני יכול לעשות", אומר ינוקא, "הנשים פשוט, נדבקות! לתוך התמונות. בכל התמונות שלי מופיעות נשים, אפילו יותר מאשר פרחים."

עם עליזה ה"פייסר" של הצנחנים הפך להיות אדם המחפש שלום, שלוה ונשים יפות! "מה שלא יקרה", הוא אומר בפתיחת תערוכתו החמישית, "האשה היא תמיד העיקר בצוירי."

כפי שהוא אהב לומר. בהיותו בן 15 הצטרף לשורות ה"הגנה", ונשאר במדים עד שיחרורו, בדרגת רב-סרן. במהלך שירותו הצבאי נטל חלק במילחמת-השיחרור, בי מבצע ציני וכן בפעולות קרביות אחרות, כמפקד בצנחנים.

לאחר שיחרורו מהצבא העלה את רשמיו מתקופת המדים שלו, כלוחם ומפקד ב"סיפרו, "מקיביה עד המיתלה". בשנת 1962 החל ינוקא בסידרה של גזבים כמנהל תיאטרות ומועדונים שונים. "אני ינוקא של הסגירות, נהג להתלוצץ. תמיד, כשהבעלים ראו שאיזה מועדון לא הולך — היו נותנים לי לנהל אותו."

כתום שורה של סגירות כאלו, ירד ינוקא לאילת, לנהל במשך שנתיים את מועדון "הלילה נפתח".

תחילת דרכו בצויר היתה מאוחרת למדי. רק בשנת 1969 החל מושך ב"מיכחול. אך היום הוא יכול כבר לזקוף

הצויר-הצנחן העליון. כאן הוא נראה עם עליזה (מימין) ועם שרה מור (משמאל). "היום אני שולט במישפחות הכחול והאדום", אומר ינוקא, "כשאשתל על שאר הצבעים, אדע שאני צויר טוב."

צייר במסגרת ינוקא במסגרת הטיבעית שלו — המשמשת לו גם השראה לצוירו. נשים יפות מעטות תמיד את סביבתו המיידית של ינוקא,

ינוקא, דווקא בממלכת-הסירים, יוכל ל"העיד על כך שהצויר-הצנחן הוא גם טבח הראוי להתכבד אצלו.

על סוד הצלחתו אצל בנות המין היפה, הוא אומר: "כעיקרון, אני אוהב נשים יפות! מה שלא יהיה — אצלי האשה היא נשים, הן פשוט, נדבקות אליהם — אפילו יותר מפרחים."

ינוקא להקדיש את כל זמנו לצויר. "איך צויר יודע שהוא מתחיל להצליח?" שואל ינוקא שאלה, ומייד משיב עליה ב"עצמו: "כשמוסדות באים לבקש ממנו תמונות, כתורות. ואז, כל מה שאתה תורם זה חזר אליך כפול."

"היום אני איש-השלום", מצהיר איש המילחמה-לשעבר, שסיפורי-הגבורה שלו היו כבר לשם-דבר. "פעם הייתי קיצוני, אבל במשך השנים השתנו המושגים שלי. גם התפיסה השתנתה. זה קרה עוד לפני מילחמת יום-הכיפורים."

אגב נשים, הוא מוסיף: "זה לא בסדר שבמשלה החדשה נשארו יותר מדי שרים בלי-תיקים. אני מציע ששולמית אלוני תזיה שר-הדתות. שיהיה סדר."

"אבל זה קשה" הוא מודה. "למשל, אחד הדברים שמהם אני פוחד הכי הרבה זה לחקות ומישהו אחר. אסור לעשות מצויר טוטו. צריך דימיון! צויר זה כמו בישול. כשם שלא-שף-מיטבח טוב אין רצפט מדויק לשים שתי כפיות-מלח וחצי-כפית פילפל בתבשיל — כך גם בצויר, אין נוסחה לעירבוב הצבעים."

"במשך כל המלחמה ציירתי, אבל לא הכנסתי אותה לצוירים שלי. חוץ מדבר אחד — השעון. השעון, שמחוגיו מורים על השעה שתיים — שעת פרוץ מילחמת יום-הכיפורים, הפך להיות לי למעין-סמל, מעין-תווית."

"יש כאן, למשל, בתערוכה, תמונה ש"אך מי שטעם כבר ממעשי-ידיו של

עם עדנה לב, הזמרת, שהייתה פיעה בפתיחת ה"תערוכה של ינוקא עם ידידה, המיסעדרפי שאולי, ניראתה זוהרת יותר מתמיד."

לזכותו חמש תערוכות מוצלחות, וגם קהל-מעריצים גדול ונלהב. את הדחיפה להתחיל לצייר נתן לו הצויר יוסל ברנגר. לאחר שראה כמה מרישומי-הבוטור שלו, כאשר חזר לתל-אביב מאילת, לפני כשנה וחצי, החליט